

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 18.12.2003
KOM(2003)797 endelig

2003/0309 (COD)
2003/0310 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om administrativt samarbejde på punktafgiftsområdet

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af Rådets direktiv 77/799/EØF om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter, visse punktafgifter og afgifter på forsikringspræmier og Rådets direktiv 92/12/EØF om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING

Gensidig bistand mellem medlemsstaterne er et vigtigt redskab for det indre markeds funktion, for medlemsstaterne, når de skal opkræve afgifter, og til at sikre ligebehandling af erhvervsdrivende og at bekæmpe svig effektivt.

Hvis den gensidige bistand skal være effektiv, forudsætter det, at medlemsstaterne hurtigt og let, uopfordret eller efter anmodning, kan udveksle oplysninger om særlige tilfælde, hvor medlemsstaterne ikke kan handle alene og har brug for oplysninger, som en eller flere andre medlemsstater er i besiddelse af. På punktafgiftsområdet handler Kommissionen som traktaternes vogter og regulerer det indre markeds funktion og kan også under visse omstændigheder have brug for adgang til visse oplysninger.

Dette forudsætter, at der er lovbestemmelser og tekniske redskaber, som både er enkle og effektive.

2. EN RETLIG FORANSTALTNING, SOM IKKE SVARER TIL UDFORDRINGERNE PÅ DET INDRE MARKED

2.1 På punktafgiftsområdet er det nuværende retsgrundlag, der giver mulighed for administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne, direktiv 77/799/EØF¹ om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte og indirekte skatter. Under vedtagelsen af dette direktiv var punktafgifter ikke omfattet af dets anvendelsesområde. Direktivet blev udvidet til at omfatte punktafgifter ved direktiv 92/12/EØF².

Men direktiv 77/799/EØF, som omhandler en række foranstaltninger, der både er generelle og stive med hensyn til udveksling af oplysninger, er ikke tilstrækkeligt tilpasset til behovene i det indre marked hvad angår punktafgifter, hvor der kræves både præcision, hurtighed og smidighed.

For punktafgiftsområdets vedkommende er samarbejdet alt for centraliseret, idet der er alt for lidt direkte kontakt mellem de lokale kontorer eller mellem de nationale kontorer, som arbejder med bekæmpelse af svig, da hovedreglen er, at al kommunikation foregår via centrale forbindelseskontorer. Det er både en kilde til begrænset effektivitet, dårlig udnyttelse af embedsmændene og alt for lange frister.

Samarbejdet er heller ikke tilstrækkeligt intensivt, idet der sker alt for lidt automatisk eller uopfordret udveksling af oplysninger, som er relevante for afsløring og forebyggelse af svig i samhandelen inden for Fællesskabet.

Der mangler også præcise regler for samarbejdet på en lang række områder (bl.a. hvad angår udenlandske embedsmænds tilstedeværelse ved kontrol, muligheden for

¹ EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15.

² EFT L 76 af 23.3.1992, s. 1, senest ændret ved Rådets direktiv 2000/47/EF af 20. juli 2000, EFT L 193 af 29.7.2000, s. 73.

at organisere multilateral kontrol, eller hvilken brug der kan gøres af oplysninger, der meddeles af en anden medlemsstat).

Eftersom direktiv 92/12/EØF indeholder visse bestemmelser om gensidig bistand, er det desuden ikke muligt at opnå den læseværdighed, retssikkerhed og ensartethed, som nationale myndigheder og erhvervsdrivende er i deres gode ret til at forvente. Derfor foreslås det, at man i direktiv 92/12/EØF fjerner alle de bestemmelser, der handler om at indføre eller lette det administrative samarbejde (herunder bestemmelserne om registre over erhvervsdrivende og oplag og om kontrol af punktafgiftspligtige varers bevægelser), og indsætter dem i en enkelt retsakt. Denne retsakt skal således overtage alle bestemmelserne i direktiv 77/799/EØF og direktiv 92/12/EØF og samtidig styrke og forenkle dem, således at brugerne får et enkelt, effektivt redskab til det administrative samarbejde. Det er det, der er formålet med dette forslag.

Der skal også gøres opmærksom på, at der overvejes en ændring af direktiv 92/12/EØF, for at man blandt andet kan inddrage udveksling af administrative ledsagedokumenter ad elektronisk vej og skabe sammenhæng mellem bestemmelser om punktafgifter og toldbestemmelser.

2.2 Der henvises også til, at på grund af den voksende svindel inden for omsætning af punktafgiftspligtige varer, besluttede generaldirektørerne for told- og afgiftsområdet den 26. marts 1997 at oprette en ad hoc-gruppe, der skulle analysere situationen på tobaks- og spiritusområdet og fremsætte løsningsforslag. Gruppen aflagde en rapport den 24. april 1998 for generaldirektørerne for told- og afgiftsområdet, som godkendte den. Derefter blev rapporten godkendt af Økofin-Rådet den 19. maj 1998.

Blandt de problemer, der er identificeret, nævner rapporten utilstrækkelig koordinering, blandt andet under gensidig bistand, mellem de forskellige administrationer samt mellem dem og Kommissionen. Ifølge rapporten er der blandt andet utilstrækkelig direkte kommunikation mellem myndighederne til at kunne følge en afgiftspligtig vares bevægelse korrekt fra start til slut. Dataene bliver ofte udvekslet for sent til, at der kan ske en effektiv bekæmpelse af svig. Dette resulterer i mangel på fælles indsats. Rapporten anser dette for at være en generel strukturel svaghed. Kort sagt siger rapporten, at direktiv 77/799/EØF er et alt for svagt retsgrundlag til, at der kan iværksættes et virkeligt effektivt samarbejde.

Derfor anbefales det i rapporten, at der bliver vedtaget lovforanstaltninger, som kan styrke mekanismerne til gensidig bistand og administrativt samarbejde på punktafgiftsområdet. Denne anbefaling skal opfattes som værende rettet mod alle punktafgiftspligtige varer og ikke blot tobak og spiritus.

Ganske vist vedrørte hovedanbefalingen i rapporten indførelse af et edb-system til overvågning af punktafgiftspligtige varers bevægelser og kontrol af sådanne varer. Hidtil har Kommissionen prioriteret udvikling af dette system.

Men for at den tekniske side kan opnå en vis effektivitet, er det vigtigt at indføre mekanismer til administrativt samarbejde, som er tilpasset nuværende og fremtidige behov, og som både vil kunne styrke og forenkle kommunikationen mellem medlemsstaterne og mellem dem og Kommissionen, alt imens det især er den direkte kommunikation mellem tjenestegrenene og automatiske midler, der prioriteres.

Hertil vil det edb-system, der er ved at blive udviklet, kunne anvendes som medium for den automatiske udveksling af oplysninger inden for gensidig bistand. Disse oplysninger vil, når de udveksles ved hjælp af edb, få samme retlige værdi, som hvis de var blevet udvekslet med posten og på papir, som det er tilfældet for øjeblikket. Også lovgivningen må dog give mulighed for dette.

2.3 Endelig skal det bemærkes, at der er en tilsvarende proces i gang på momsområdet³. For at opnå sammenhæng med dette forslag og samtidig kunne foreslå specifikke foranstaltninger for punktafgifter indeholder nærværende forslag lignende principper.

3. FORKLARING TIL FORSLAGET TIL FORORDNING

For at kunne styrke det administrative samarbejde på punktafgiftsområdet foreslår Kommissionen en styrkelse af den nuværende ordning i direktiv 77/799/EØF i en mere præcis retlig ramme, der bliver direkte gældende i alle medlemsstater. I dette forslag er der fastlagt klare, bindende regler for samarbejdet mellem medlemsstaterne. Denne ramme foreskriver navnlig mere direkte kontakter mellem de forskellige forvaltninger for at gøre samarbejdet mere effektivt og hurtigere. Den giver også mulighed for en hurtigere og mere effektiv udveksling af oplysninger mellem administrationerne og mellem disse og Kommission, således at svig kan bekæmpes mere effektivt.

3.1. Kapitel I – Almindelige bestemmelser

3.1.1. Artikel 1 – Formål

Artiklen afspejler, dels at forordningen for fremtiden har et meget bredere anvendelsesområde end blot transaktioner inden for Fællesskabet, og dels at forordningen for fremtiden også foreskriver regler, som giver medlemsstaternes kompetente myndigheder mulighed for at udveksle oplysninger med Kommissionen.

Artiklen viser desuden, at nærværende forordning ikke berører anvendelsen i medlemsstaterne af reglerne for gensidig bistand på det strafferetlige område.

3.1.2. Artikel 2 – Definitioner

På grund af de nyheder, som forordningen indebærer, har det vist sig nødvendigt med ekstra definitioner i forhold til direktiv 77/799/EØF. Der er tale om "det centrale forbindelseskantor", "forbindelseskantor", "kompetent embedsmand", "struktureret automatisk udveksling", "automatisk udveksling", "edb-system til overvågning af punktafgiftspligtige varers bevægelser og kontrollen hermed", "ad elektronisk vej", "'SEED"-registreringsnummer" og "'administrativ undersøgelse". Andre definitioner er blevet tilpasset en smule.

3.1.3. Artikel 3 – Decentralisering af det administrative samarbejde

I princippet skal al informationsudveksling foregå via den kompetente myndighed som omhandlet i artikel 1 i direktiv 77/799/EØF. Når denne procedure ikke

³ Rådets forordning (EF) nr. 1798/2003 af 7. oktober 2003 om administrativt samarbejde vedrørende merværdiafgift og ophævelse af forordning (EØF) nr. 218/92 (EUT L 264 af 15.10.2003, s. 1).

overholdes, betragtes de udvekslede oplysninger som ugyldige og kan ikke bruges i en retssag.

Kommissionen anser imidlertid den direkte kommunikation mellem embedsmænd eller mellem enheder til bekæmpelse af svig for at have betydelige fordele. Den giver mulighed for en hurtigere udveksling af oplysninger, en bedre gensidig forståelse af anmodningen om oplysninger, en større motivation hos embedsmændene, og man undgår at benytte de sparsomme menneskelige ressourcer til unødvendige anmodninger. Selv om den eksisterende retlige ramme giver mulighed for at etablere direkte kontakt mellem embedsmændene, har medlemsstaterne kun sjældent gjort brug af dette, og initiativerne på området er ofte meget forskellige, hvilket medfører uklare og uensartede procedurer.

Forslaget skaber således en klar retlig ramme for et decentraliseret samarbejde og sikrer samtidig en vigtig central rolle for de centrale forbindelseskontorer, hvis oprettelse i punktafgiftsøjemed i øvrigt bliver gjort officiel i dette forslag.

I artikel 3 er angivet følgende struktur:

- officielt skal udvekslingen af oplysninger fortsat foregå via de kompetente myndigheder, men det skal for fremtiden være en bestemt myndighed - som eventuelt kan overvåge flere administrationer - i hver medlemsstat
- hver myndighed udpeger et bestemt centralt forbindelseskantor som særlig ansvarligt for samarbejdet. Det centrale forbindelseskantor bliver grundlæggende ansvarligt for samarbejdet (hvis den bistandsøgende myndighed ikke ved, hvilket lokalt kontor den skal henvende sig til, eller når anmodningen er stilet til et lokalt kontor, som ikke har kompetence til at behandle anmodningen). Men det vil få en central rolle med at fremsende visse oplysninger automatisk og spontant
- hver myndighed kan også udpege forbindelseskontorer, som får en særlig kompetence til direkte at udveksle oplysninger. Naturligvis vil medlemsstaterne anvende begrebet forbindelseskantor forskelligt, da situationen ikke er den samme på grund af medlemsstaternes forskellige størrelse
- endelig er det meningen, at hver enkelt myndighed desuden skal kunne udpege kompetente embedsmænd, der direkte kan udveksle oplysninger, som falder ind under denne forordning
- når oplysningerne bliver udvekslet mellem forbindelseskontorer eller mellem kompetente embedsmænd, skal oplysningerne samtidig sendes via de centrale forbindelseskontorer. Det er kun det centrale forbindelseskantor, der er kompetent, når bistandsanmodningen kræver tiltag på et område, som ligger uden for det territoriale eller operationelle område for forbindelseskantoret eller for den kompetent embedsmand
- endelig får de centrale forbindelseskontorer til opgave at ajourføre listen over forbindelseskontorer og kompetente embedsmænd, så der bliver adgang til dem for andre centrale forbindelseskontorer.

3.1.4. Artikel 4 – konflikt med strafferetlige søgsmål

Når de ønskede oplysninger vedrører sager, hvor repræsentanterne for medlemsstaternes nationale administrationer, der leder undersøgelsen, handler med mandat eller under retsmyndighedernes bemyndigelse, afvises informationsudvekslingen ofte eller forsinkes stærkt, med det resultat, at den administrative myndighed i den medlemsstat, der har indgivet anmodningen, ofte ikke er i stand til at iværksætte administrative eller strafferetlige procedurer i tide mod de svindlere, som opererer på dens område.

I artikel 4 præciseres derfor medlemsstaternes forpligtelser inden for rammerne af den administrative gensidige bistand, når der er konflikt med strafferetlige søgsmål, samtidig med at reglerne for retligt samarbejde på strafferetsområdet overholdes.

3.2. Kapitel II – Samarbejde efter anmodning

3.2.1. En retlig ramme, som er mere bindende

For alle oplysninger skal medlemsstaterne gøre brug af artikel 2 i direktiv 77/799/EØF, som meget generelt giver den kompetente myndighed i en medlemsstat mulighed for at anmode den kompetente myndighed i en anden medlemsstat om at meddele de oplysninger vedrørende en enkeltsag, som giver den mulighed for at foretage en korrekt fastsættelse af punktafgiftsbeløbet. I direktivet er der ikke fastsat nogen frist for besvarelse.

For at styrke dette bør der indføres et kapitel, der behandler alle de foranstaltninger, der vedrører udveksling efter anmodning. Forslaget omdefinerer medlemsstaternes rettigheder og forpligtelser og skelner mellem en anmodning om oplysninger (afdeling 1), en anmodning om administrative undersøgelser (afdeling 2), tilstedeværelse i administrative kontorer og deltagelse i administrative undersøgelser (afdeling 4), anvendelse af samtidig kontrol (afdeling 5) og endelig en anmodning om meddelelse (afdeling 6). Afdeling 3 foreskriver en frist for meddelelse af oplysninger på tre måneder efter modtagelsen af anmodningen (og på en måned, når oplysningerne allerede foreligger), men omfatter også mulighed for at fastsætte andre frister i særlige tilfælde.

3.2.2. Afdeling 1: anmodning om oplysninger (artikel 2 i direktiv 77/799/EØF) og anmodning om administrative undersøgelser

Artikel 5, stk. 1, bliver hermed retsgrundlag for alle anmodninger om oplysninger.

I medfør af stk. 2 lader den bistandssøgte myndighed om nødvendigt foretage administrative undersøgelser for at indhente ønskede oplysninger.

Med henblik herpå kan anmodningen om oplysninger i henhold til stk. 3 indeholde en begrundet anmodning om en administrativ undersøgelse. Den bistandssøgte myndighed kan dog undlade at efterkomme anmodningen. Den skal i så fald øjeblikkeligt underrette den bistandssøgende myndighed og give en begrundelse for ikke at ville efterkomme denne anmodning om undersøgelse.

Uanset om der er tale om en simpel anmodning om oplysninger eller en anmodning om administrativ undersøgelse, forholder den bistandssøgte myndighed sig på samme måde, som hvis den handlede på egne vegne eller efter anmodning fra en

anden myndighed i sit hjemland. Stk. 4 bør dog læses sammenholdt med artikel 32. I henhold til denne artikel har den bistandssøgte myndighed ret til at nægte at foretage undersøgelser eller fremsende oplysninger under flere omstændigheder: den administrative byrde er uforholdsmæssig tung, den bistandssøgende myndighed har ikke har opbrugt sine egne sædvanlige informationskilder, lovgivningen eller administrativ praksis i den medlemsstat, der er anmodet om at give oplysningerne, giver hverken sin skatteadministration beføjelse til at foretage disse undersøgelser eller indhente eller anvende disse oplysninger til eget brug, denne oversendelse strider mod almene interesser eller vil føre til offentliggørelse af en erhvervsmæssig, industriel eller faglig hemmelighed eller en fremstillingsmetode.

Ifølge artikel 6 skal anmodninger om oplysninger og om administrative undersøgelser sendes ved hjælp af et standarddokument. Erfaringen har vist, at for at femten medlemsstater skal kunne blive enige om et standarddokument, kræves der meget lang tid. Det foreslås derfor, at det vedtages efter den i artikel 35, stk. 2 omhandlede procedure (forskriftsproceduren).

Desuden bør det præciseres, at det kontroldokument for omsætning, der oprindeligt var at finde i artikel 15b i direktiv 92/12/EØF og er medtaget i anvendelsesområdet for denne forordning, udgør en forenklet form for anmodning om oplysninger. Med denne bestemmelse er det muligt at fjerne tvetydigheder angående dette dokumentets rolle, og hvilken procedure det kan anvendes til. Det foreslås i øvrigt, at man inddrager indholdet af artikel 19, stk. 6, i direktiv 92/12/EØF, som omhandler stikprøvekontroller, i denne forordning, da disse kontroller foregår ved hjælp af et dokument til kontrol af varebevægelser.

Endelig præciseres det i artikel 7, at der kan anmodes om oplysninger eller undersøgelser i form af rapporter, attester og alle andre dokumenter eller bekræftede genparter eller uddrag af sådanne dokumenter. Originaldokumenter fremsendes kun, hvis de gældende bestemmelser i den bistandssøgte medlemsstat ikke er til hinder herfor.

3.2.3. Afdeling 2 : frist for meddelelse af oplysninger

Kommissionen foreslår en maksimumsfrist på tre måneder til meddelelse af oplysninger.

For særlige tilfælde, især komplicerede tilfælde af svig, hvor flere medlemsstater er omfattet, kan der fastsættes en anden frist efter fælles aftale.

Når den bistandssøgte myndighed ikke er i stand til at svare på anmodningen inden for den fastsatte frist, har den pligt til straks at underrette den bistandssøgende myndighed om, hvorfor det ikke er muligt, og angive, hvornår den vil kunne besvare anmodningen.

3.2.4. *Afdeling 3: tilstedeværelse af repræsentanter for skatteadministrationen i andre medlemsstater (artikel 6 i direktiv 77/799)*

Ganske vist er der i Fiscalis 2007-programmet⁴ afsat fællesskabsmidler til multilateral kontrol. Men medlemsstaterne skal gøre brug af den mulighed, som artikel 6 i direktiv 77/799/EØF giver, til at sætte den i værk. I overensstemmelse med artiklen har nogle medlemsstater således givet tilladelse til, at embedsmænd fra andre medlemsstater kan opholde sig på deres område. De fleste medlemsstater har imidlertid ikke fastsat denne mulighed i deres nationale lovgivning, og i praksis giver langt størsteparten af medlemsstaterne kun udenlandske embedsmænd lov til at være til stede ved kontrolhandlinger med den punktafgiftspligtige persons samtykke. Det er imidlertid ikke særlig sandsynligt at få et sådant samtykke, når formålet med kontrollen er at fastslå, om der er tale om svig. Desuden forbyder et lille antal medlemsstater endog formelt, at en embedsmand fra en anden medlemsstat deltager i en undersøgelse på deres område, idet de påberåber sig retlige problemer.

Det kan faktisk være yderst nyttigt, at embedsmænd fra en anden medlemsstat er til stede i de administrative kontorer og deltager i administrative undersøgelser, navnlig i tilfælde, hvor der er tegn på uregelmæssigheder eller svig af et betydeligt omfang i flere medlemsstater, og i tilfælde, som er så komplicerede, at det er en fordel, at embedsmændene er til stede. Det er grunden til, at artikel 14 i forslaget giver mulighed for, at repræsentanter for skatteadministrationen i en medlemsstat er til stede på en anden medlemsstats område, når de to medlemsstater ønsker det. Samtidig indføres der med artikel 11 og 12 en retlig foranstaltning, som præciserer alle parterets rettigheder og forpligtelser, samt hvilke procedurer der skal følges af de nationale repræsentanter, som foretager undersøgelser i en anden medlemsstat.

3.2.5. *Afdeling 4: Anvendelse af samtidig kontrol*

Det er Kommissionens opfattelse, at samtidig kontrol bør indgå som en integreret del i medlemsstaternes normale planer for kontrol. For at tilskynde medlemsstaterne til at indføre samtidig kontrol i kontrolplanerne, kan visse multilaterale kontrolforanstaltninger finansieres over Fiscalis 2007-programmets budget. Beslutningen om Fiscalis 2007 udgør imidlertid ikke et retsgrundlag for udveksling af oplysninger inden for rammerne af multilateral kontrol. Derfor bør de embedsmænd, der deltager i en sådan kontrol, anvende et af de retsgrundlag, der giver mulighed for udveksling af skattemæssige oplysninger (direktiv 77/799/EØF).

I dette forslag er der fastsat dels en mulighed for medlemsstaterne til at gøre brug af samtidig kontrol, hver gang en sådan kontrol forekommer at være mere effektiv end national kontrol (artikel 14). Desuden indføres der en ordning, som præciserer alle parterets rettigheder og forpligtelser samt de store linjer i de procedurer, der skal følges (artikel 14).

⁴ Europa-Parlamentet og Rådets beslutning 2235/2002/EF af 3. december 2002 om et fællesskabsprogram til forbedring af beskatningssystemernes virkemåde i det indre marked (Fiscalis-programmet 2003-2007), EFT L 341 af 17.12.2002, s. 1.

3.2.6. *Afdeling 5: anmodning om meddelelse*

Ifølge artikel 5 i direktiv 76/308/EØF⁵ er det muligt at meddele modtageren alle akter og afgørelser, herunder retlige, vedrørende en fordring eller dens inddrivelse, som kommer fra den medlemsstat, i hvilken den bistandssøgende myndighed er hjemmehørende.

Foreligger der endnu ikke en fordring, foreskriver den nuværende retlige ramme ikke meddelelse af akter og afgørelser fra andre medlemsstaters skatteadministrationer. Artikel 16 i dette forslag foreskriver derfor et klart retsgrundlag for en sådan meddelelse. Artikel 16 og 17 angiver de nærmere betingelser.

3.3. **Kapitel III – Udveksling af oplysninger uden forudgående anmodning**

3.3.1. *Artikel 18 til 22: struktureret automatisk og automatisk udveksling af oplysninger i risikosektorer (artikel 3 og 4 i direktiv 77/799/EØF)*

Kommissionen har noteret sig, at selv om de fleste medlemsstater støtter ideen om øget udveksling af relevante oplysninger, sker dette sjældent. Med henblik på at øge mulighederne for at opspore og forebygge svig i samhandelen inden for Fællesskabet er der i artikel 19 fastsat visse særlige situationer, hvor medlemsstaterne bør udveksle oplysninger:

a) i situationer, hvor der er mistanke om svig i en anden medlemsstat

eksempel: da eksemplar 3 af det administrative ledsagedokument ikke er returneret, er der mistanke om, at de punktafgiftspligtige varer er blevet omladet ulovligt i bestemmelsesmedlemsstaten.

b) i situationer, hvor der er stor risiko for svig i en anden medlemsstat

eksempel: der er betalt punktafgifter i en medlemsstat, hvor afgiftssatsen er lav, men varerne er blevet omdirigeret til markedet i en medlemsstat med høje afgifter.

c) i situationer, hvor der er konstateret et tilfælde af svig på en medlemsstats område, som kunne have forgreninger i en anden medlemsstat

eksempel: den medlemsstat, som konstaterer ulovlig tilstedeværelse af punktafgiftspligtige varer, er af den opfattelse, at det skyldes svig i afgangsmemberstaten, på grund af et administrativt ledsagedokument til en ikke-eksisterende erhvervsdrivende eller til en erhvervsdrivende, som ikke har kendskab til leverancen.

Den eksisterende retlige ramme er helt klart ikke egnet i alle disse situationer. I dag er der således ikke nogen egentlig forpligtelse til automatisk eller spontan udveksling af oplysninger. Det er derfor nødvendigt at fastsætte i Fællesskabets lovgivning, hvilke typer af oplysninger der skal kunne udveksles.

⁵ Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976, EFT L 73 af 19.3.1976, s. 18. Senest ændret ved direktiv 2001/44/EF, EFT L 175 af 28.6.2001, s. 17.

Forslaget omfatter således to typer af spontan udveksling: struktureret automatisk udveksling og automatisk udveksling. Forskellen mellem struktureret automatisk udveksling og automatisk udveksling består i at vide, om den myndighed, der er ansvarlig for fremsendelsen, er i stand til med regelmæssige mellemrum at indsamle de oplysninger, der skal udveksles. Det vil f.eks. være umuligt for en medlemsstat at foranstalte automatisk udveksling af en oplysning, som der i den pågældende medlemsstat ikke er en forpligtelse til at meddele for de personer, der skal betale punktafgifterne. I så fald bliver der tale om en struktureret automatisk udveksling.

Forslaget fastsætter en både fleksibel og effektiv ramme, inden for hvilken medlemsstaterne kan indføre disse udvekslinger af oplysninger. I forslaget fastsættes det kun, i hvilken type situationer en sådan udveksling skal finde sted, men de nøjagtige typer af oplysninger, for hver enkelt af medlemsstaterne, om udvekslingen er automatisk eller struktureret automatisk, samt eventuelt regelmæssigheden af udvekslingen vil blive fastlagt inden for rammerne af den i artikel 35, stk. 2 omhandlede procedure.

Endvidere vil de beslutninger, der træffes inden for rammerne af udvalgsproceduren, på ingen måde kunne berøre de afgiftspligtige personers forpligtelser i henhold til artikel 24 i direktiv 92/12/EØF, og de bør derfor omhandle oplysninger, som allerede er til rådighed hos skatteadministrationen.

3.4. Kapitel IV – Lagring af oplysninger og udveksling af særlige oplysninger vedrørende transaktioner inden for Fællesskabet

Hensigten med de fire artikler i dette kapitel er at fastsætte de generelle linjer for, hvordan oplysningerne skal lagres, og hvilke frister der er. Det fastsættes endvidere, hvordan de lagrede oplysninger kan udveksles.

Registeret over erhvervsdrivende og oplag (SEED), systemet til forhåndsunderretning og systemet til kontrol af varebevægelser (MVS), som blev indført ved direktiv 92/12/EØF, fjernes fra dette direktiv ved en ændring af pågældende direktiv (ophævelse af artikel 15a, artikel 15b og artikel 19, stk. 6, i pågældende direktiv) og bliver så omhandlet i nærværende forordning efter revision af indholdet deraf. Formålet er, at de får karakter af et instrument for det administrative samarbejde.

Med artikel 24 kan princippet om et system til forhåndsunderretning få fast form. Ifølge artikel 26 skal det i første artikel omhandlede edb-system, når det bliver operationelt, benyttes til udveksling af oplysninger inden for rammerne af denne forordning.

3.5. Kapitel V – Forbindelser med Kommissionen

Dette forslag til forordning har til formål at få etableret et effektivt system til gensidig bistand og udveksling af oplysninger for at sikre, at omsætningen af punktafgiftspligtige varer inden for Fællesskabet fungerer korrekt. Kommissionen får en rolle som den, der skal drage omsorg for, at det administrative samarbejde fungerer godt. Den får under igen omstændigheder en operationel rolle i efterforskning og bekæmpelse af afgiftssvig.

Det er imidlertid på fællesskabsplan, der må findes en løsning på problemet med svig med punktafgifter inden for Fællesskabet, og det må bekæmpes ved en fælles indsats fra medlemsstaterne og fra Kommissionen. Det er medlemsstaterne, der har ansvaret for, at omsætningen inden for Fællesskabet af punktafgiftspligtige varer fungerer, og det er Kommissionen, der bør optræde som koordinator og virke ansporende på området.

Det er således tydeligt fastsat, at medlemsstaterne skal indgive alle statistiske oplysninger, der er nødvendige til denne evaluering, idet de nærmere bestemmelser for, hvilke data der skal meddeles, fastsættes inden for udvalgsproceduren.

Medlemsstaterne skal ligeledes give alle oplysninger, der vedrører metoder og fremgangsmåder, der er anvendt eller antages at have været anvendt til at overtræde lovgivningen om punktafgifter, og som har gjort det muligt at afsløre utilstrækkeligheder eller mangler i den måde, ordningen for det administrative samarbejde, der er fastsat ved denne forordning, fungerer på, eller i de regler, der gælder for punktafgifter.

Det er også nødvendigt at indføre en forpligtelse for medlemsstaterne til at give Kommissionen, når den anmoder herom, nøjagtige oplysninger om punktafgiftspligtige varers bevægelser inden for Fællesskabet, når disse bevægelser har tilknytning til toldprocedurer.

Endelig vil det være nyttigt at meddele Kommissionen alle andre oplysninger, herunder oplysninger om præcise tilfælde, på frivillig basis. Kommissionen vil være forpligtet til at meddele disse oplysninger til de kompetente myndigheder i de andre berørte medlemsstater, som oplysningerne endnu ikke er blevet sendt til.

3.6. Kapitel VI – Udveksling af oplysninger med tredjelande

Den nuværende retlige ramme udgør ikke et retsgrundlag for udveksling af oplysninger med tredjelande. Når svig med punktafgifter er knyttet til import- og eksporttransaktioner, er det muligt at anvende toldsamarbejdsinstrumenterne.

Det kan dog vise sig at være nyttigt at indhente visse oplysninger fra tredjelande, som med fordel kan supplere de oplysninger, der er tilgængelige på nationalt plan. Det er grunden til, at artikel 28, stk. 1, omhandler et retsgrundlag for meddelelse til alle medlemsstater af oplysninger, som stammer fra et tredjeland, i henhold til en bilateral aftale. Hvis disse oplysninger er af interesse for Fællesskabet, kan de ligeledes meddeles Kommissionen.

Desuden kan de oplysninger, der indhentes ved anvendelse af denne forordning, i henhold til artikel 28, stk. 2, meddeles et tredjeland med samtykke fra de kompetente myndigheder, som har givet dem.

3.7. Kapitel VII – Betingelser for udveksling af oplysninger

3.7.1. Artikel 29: udvekslinger i elektronisk form

I henhold til bestemmelserne i denne artikel indgives oplysningerne så vidt muligt i elektronisk form efter nærmere bestemmelser, som skal fastsættes inden for rammerne af udvalgsproceduren.

3.7.2. *Artikel 30: oversættelser*

Anmodninger om bistand og bilag dertil udfærdiges på ethvert sprog, der måtte aftales mellem parterne, og kan ledsages af en oversættelse til det eller et af de officielle sprog for den bistandssøgte myndighed, men kun i særligt begrundede tilfælde.

Hensigten med denne bestemmelse er at lette og fremskynde udvekslingen af oplysninger.

3.7.3. *Artikel 31: grænser for udveksling af oplysninger*

I henhold til denne artikel har den bistandssøgte myndighed ret til at nægte at foretage undersøgelser eller fremsende oplysninger, når den administrative byrde er uforholdsmæssig tung, eller når den bistandssøgende myndighed ikke har opbrugt sine egne sædvanlige informationskilder, eller når lovgivningen eller administrativ praksis i den medlemsstat, der er anmodet om at give oplysningerne, hverken giver sin skatteadministration beføjelse til at foretage disse undersøgelser eller indhente eller anvende disse oplysninger til eget brug, eller når denne oversendelse ville stride imod almene interesser eller føre til offentliggørelse af en erhvervsmæssig, industriel eller faglig hemmelighed eller en fremstillingsmetode.

Stk. 2 er blevet tilføjet for at bringe forordningens artikel 31 på linje med artikel 18 i direktiv 76/308/EØF, som giver medlemsstaterne mulighed for at enes om en godtgørelse af de faktiske omkostninger i tilfælde, som frembyder særlige vanskeligheder, drejer sig om meget store beløb eller falder inden for bekæmpelse af organiseret kriminalitet.

I artikel 31, stk. 4, fastsættes som i artikel 14 i direktiv 76/308/EØF, at den bistandssøgte myndighed underretter den bistandssøgende myndighed og Kommissionen om grundene til, at anmodningen om gensidig bistand ikke kan efterkommes.

3.7.4. *Artikel 32, stk. 1 og 2: begrænsninger i oplysningernes anvendelse (artikel 7, stk. 1 og 3, i direktiv 77/799)*

I henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 77/799/EØF kan oplysningerne fra en bistandssøgt medlemsstat i intet tilfælde anvendes til andet end administrative og skattemæssige formål. I praksis fortolkes denne artikel ikke på samme måde af alle medlemsstater. Ifølge visse medlemsstater er det nødvendigt at indhente en eksplicit tilladelse fra den bistandssøgte medlemsstat, når disse oplysninger anvendes offentligt i en strafferetlig procedure. Ifølge andre medlemsstater er det tilstrækkeligt, at der foreligger en stiltiende tilladelse.

I artikel 32 fastslås det, at oplysninger, der er indgivet under en eller anden form i henhold til denne forordning, er fortrolige. Sådanne oplysninger kan dog under alle omstændigheder anvendes i forbindelse med retlige eller administrative procedurer, som kan medføre anvendelse af sanktioner, og som indledes på grund af manglende overholdelse af skattelovgivningen.

De kan også anvendes til at fastsætte afgiftsgrundlaget, ved opkrævning og ved kontrol af punktafgifter og de punktafgiftspligtige varers bevægelser.

Disse oplysninger kan desuden anvendes til ansættelse af andre skatter, told og afgifter, som er omfattet af artikel 2 i direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976. Denne bestemmelse svarer til henstillingen fra gruppen på højt plan vedrørende "overensstemmelse mellem skatte- og toldpolitikken" om at undersøge muligheden for at etablere en informationsudveksling mellem told- og skatteadministrationerne. Denne bestemmelse sikrer et retsgrundlag for en sådan udveksling af oplysninger om punktafgifter. Den sikrer også et retsgrundlag for en sådan udveksling mellem de administrationer, der er kompetente med hensyn til punktafgifter, og en anden skatteadministration i en medlemsstat.

Endvidere er adgangen til oplysninger på fællesskabsplan ifølge stk. 3 begrænset til personer, der er sikkerhedsgodkendt af Europa-Kommissionens sikkerhedsgodkendelsesmyndighed, og som skal vedligeholde og udvikle CCN/CSI-netværket.

3.7.5. *Artikel 32, stk. 3: nødvendigheden af at opnå den bistandssøgte myndigheds samtykke til videregivelse af oplysningerne til en medlemsstat (artikel 7, stk. 4, i direktiv 77/799/EØF)*

I artikel 7, stk. 4, i direktiv 77/799/EØF er der fastsat en procedure, i henhold til hvilken det er nødvendigt at indhente samtykke fra den medlemsstat, som giver oplysningerne, for at disse kan stilles til rådighed for en anden medlemsstat. Disse procedurer kan forhindre eller forsinke fremsendelsen af oplysninger til de medlemsstater, som har brug for dem.

Ifølge artikel 32, stk. 3, kræves der ikke et sådant samtykke længere. Når den bistandssøgende myndighed finder, at oplysninger, den har modtaget fra den bistandssøgte myndighed, kan være til nytte for en kompetent myndighed i en tredje medlemsstat, kan den videregive dem til denne.

3.7.6. *Artikel 32, stk. 4: hindringer for udveksling af personoplysninger*

Flere medlemsstater har problemer med at udveksle personoplysninger som følge af begrænsninger indeholdt i deres nationale lovgivning. De gør gældende, at reglerne om databeskyttelse i betydelig grad begrænser de oplysninger, der kan udveksles. De peger især på, at gennemførelsen af direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁶ undertiden kan bremse udvekslingen af personoplysninger, selv i tilfælde af svig, og i endnu højere grad med hensyn til oplysninger, hvoraf det fremgår, at der højst sandsynligt er tale om svig.

Medlemsstaterne bør således gøre brug af ovennævnte direktivs artikel 13, der foreskriver undtagelser fra de normale regler for beskyttelse af en medlemsstats finansielle interesser (herunder skatteanliggender). Det er grunden til, at artikel 32, stk. 4, foreskriver, at medlemsstaterne begrænser rækkevidden af de forpligtelser og rettigheder, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, artikel 10, artikel 11, stk. 1, og artikel 12 og 21 i direktiv 95/46/EF, på en sådan måde, at deres bestemmelser vedrørende beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personlige oplysninger ikke er til hinder for, at denne forordning kan fungere effektivt.

⁶ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

I henhold til gældende lov i visse medlemsstater skal den person, der berøres af udvekslingen af oplysninger, have meddelelse herom. Det er klart, at en sådan meddelelse svækker effektiviteten af kontrollen i tilfælde af svig. Det forhold, at visse medlemsstater systematisk underretter den pågældende person om en eventuel anmodning om oplysninger, bevirker, at andre medlemsstater tøver med at gøre brug af bestemmelserne om gensidig bistand i tilfælde af mistanke om svig.

3.7.7. *Artikel 33: bevismateriale*

I artikel 33 klarlægges det, at erklæringer, attester, informationer, dokumenter, bekræftede genpart og alle oplysninger, der er opnået af repræsentanterne for den bistandssøgte myndighed og videresendt til den bistandssøgende myndighed, kan anvendes som bevismateriale af de kompetente instanser hos den bistandssøgende myndighed på samme måde som de tilsvarende nationale dokumenter.

3.7.8. *Artikel 34*

Formålet med denne bestemmelse er at sikre, at koordineringen på nationalt plan og fællesskabsplan fungerer, ved at pålægge medlemsstaterne at træffe alle foranstaltninger, der er nødvendige i den forbindelse.

3.8. Kapitel VIII: Afsluttende bestemmelser

3.8.1. *Artikel 35 og 36: hørings- og udvalgsprocedurer*

De nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af denne forordning er de generelle foranstaltninger, som har til formål at gennemføre de vigtigste elementer i basisretsakten. Det er derfor nødvendigt at gøre brug af den forskriftsprocedure, der er omhandlet i artikel 5 i Rådets afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (1999/468/EF).

3.8.2. *Artikel 37: rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet*

Hyppigheden af Kommissionens rapport til Europa-Parlamentet og Rådet ændres fra hvert andet til hvert femte år.

3.8.3. *Artikel 38: anvendelse af videregående bestemmelser for gensidig bistand (artikel 11 i direktiv 77/799/EF)*

Stk. 1 i denne artikel svarer til artikel 11 i direktiv 77/799 og stk. 2 til artikel 9, stk. 3. Teksten er ændret ganske lidt.

4. FORKLARENDE BEMÆRKNINGER TIL DIREKTIVFORSLAGET

Da det er nødvendigt at erstatte hele direktiv 77/799/EØF hvad angår punktafgifter, er punktafgifter for fremtiden udelukket fra direktivets anvendelsesområde.

Desuden er det også nødvendigt at ændre direktiv 92/12/EØF for at fjerne artikel 15a, artikel 15b og artikel 19, stk. 6, fra dets anvendelsesområde, idet de nu efter ændringen er medtaget i forslaget til forordning om administrativt samarbejde på punktafgiftsområdet.

5. KONKLUSION

Dette forslag tilsigter at styrke samarbejdet mellem skatte- og afgiftsadministrationerne ved at give dem en effektiv retlig ramme, således at de har mulighed for at bekæmpe svindlere på lige fod.

Kommissionen fremsætter forslaget i henhold til traktatens artikel 95, fordi den ikke mener, at de foreslåede foranstaltninger udgør fiskale harmoniseringsbestemmelser, men skal sikre, at det indre marked fungerer med hensyn til udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne på punktafgiftsområdet.

Formålet med dette forslag er nemlig ikke at ændre punktafgiftspligtige personers forpligtelser og heller ikke at ændre reglerne for anvendelse af lovgivningen på punktafgiftsområdet, men at tilpasse det administrative samarbejde til udfordringerne i det indre marked.

Artikel 95 udgør nemlig retsgrundlaget for vedtagelse af "foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion".

I henhold til stk. 2 i artikel 95 finder stk. 1 i denne artikel ikke anvendelse på fiskale bestemmelser, idet de er omhandlet i artikel 93.

Men ifølge Kommissionens opfattelse kan undtagelsen i artikel 95, stk. 2, ikke udelukke anvendelse af den generelle regel i stk. 1 i artikel 95, når de fiskale bestemmelser ikke udgør hovedmålet for den foreslåede foranstaltning.

Denne forordning skal nemlig blot lette det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne ved at fastlægge fælles regler for udveksling af oplysninger og for adgang til disse oplysninger. Den kendsgerning, at indholdet af disse oplysninger kan være med til at give en korrekt ansættelse af punktafgifterne og til opkrævning heraf, indebærer ikke, at beskatningen udgør hovedmålet for forslaget. Det er kun en følge heraf.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om administrativt samarbejde på punktafgiftsområdet

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁷,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁸,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251⁹, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Svig på tværs af grænserne mellem medlemsstaterne fører til omfattende nationale budgettab og kan føre til konkurrencefordrejning i punktafgiftspligtige varers bevægelser. Det berører således det indre markeds funktion.
- (2) Bekæmpelsen af svig med punktafgifter kræver et nært samarbejde mellem de administrative myndigheder, som i hver medlemsstat har til opgave at gennemføre de bestemmelser, der er fastsat på området.
- (3) Der bør derfor fastlægges regler for, hvordan medlemsstaternes administrative myndigheder skal yde hinanden gensidig bistand og samarbejde med Kommissionen med henblik på at sikre en korrekt anvendelse af reglerne vedrørende omsætning af punktafgiftspligtige varer og opkrævning af punktafgifter.
- (4) Den gensidige bistand og det administrative samarbejde på punktafgiftsområdet er omhandlet i Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter, visse punktafgifter og afgifter på forsikringspræmier¹⁰.
- (5) Dette juridiske værktøj har vist sig at være effektivt, men det er ikke tilstrækkeligt til at opfylde de nye behov inden for administrativt samarbejde, der er opstået ved den stadig tættere integration af økonomierne inden for det indre marked.

⁷ EFT C [...] af [...], s. [...]

⁸ EFT C [...] af [...], s. [...]

⁹ EFT C [...] af [...], s. [...]

¹⁰ EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15. Senest ændret ved direktiv 2003/93/EF (EUT L 264 af 15.10.2003, s. 23).

- (6) Endvidere blev der med Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed¹¹ indført visse informationsudvekslingsordninger, og procedurerne i den forbindelse bør fastlægges i en almindelig retsakt, der vedrører det administrative samarbejde om punktafgifter.
- (7) Det har endvidere vist sig nødvendigt at indføre mere klare og mere bindende regler for samarbejdet mellem medlemsstaterne, da rettighederne og forpligtelserne ikke har været tilstrækkeligt definerede for alle berørte parter.
- (8) Der er også alt for lidt direkte kontakt mellem lokale kontorer eller mellem nationale kontorer, som arbejder med bekæmpelse af svig, da hovedreglen er, at al kommunikation foregår via centrale forbindelseskontorer. Dette resulterer både i begrænset effektivitet, dårlig udnyttelse af den administrative samarbejdsordning og for lange frister. Kontakten mellem tjenesterne bør derfor gøres mere direkte, for at samarbejdet kan blive hurtigere og mere effektivt.
- (9) Samarbejdet er heller ikke tilstrækkeligt intensivt, idet udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne, bortset fra kontrol af forsendelser, jf. artikel 15b i direktiv 92/12/EØF, kun i ringe grad er automatisk eller uopfordret. Udvekslingen af oplysninger mellem administrationerne og mellem disse og Kommissionen bør være hurtigere og mere intensiv, så svig kan bekæmpes mere effektivt.
- (10) Det er altså nødvendigt at sørge for, at punktafgiftsområdet får en særlig retsakt, der medtager bestemmelserne i direktiv 77/799/EØF vedrørende dette emne. Derudover er det vigtigt, at der i retsakten gives anvisning på, hvordan der kan sikres et bedre samarbejde mellem medlemsstaterne ved at indføre eller forbedre de redskaber, der anvendes til overførsel af oplysninger om omsætning af punktafgiftspligtige varer.
- (11) Direktiv 77/799/EØF havde ikke til formål at harmonisere de fiskale bestemmelser, men sigtede mod at sikre det indre markeds funktion ved at lette det administrative samarbejde mellem de nationale administrationer inden for området indirekte beskatning. Formålet med nærværende forordning er det samme.
- (12) Denne forordning bør ikke berøre andre fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af svig med punktafgifter.
- (13) Denne forordning medtager med større præcision de systemer, der er omhandlet i direktiv 92/12/EØF, og som har til formål at lette det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne (for eksempel registret over berørte erhvervsdrivende og lokaliteter og systemet til kontrol af forsendelser). Endvidere skal der ifølge nærværende forordning indføres et system til forhåndsunderretning mellem medlemsstaterne.
- (14) Med henblik på anvendelsen af denne forordning bør visse rettigheder og forpligtelser, der er fastsat ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af

¹¹ EFT L 76 af 23.3.1992, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 807/2003 (EUT L 122 af 16.5.2003, s. 36).

personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹², begrænses for at beskytte de interesser, der er nævnt i artikel 13, litra e), i nævnte direktiv.

- (15) Der bør vedtages de foranstaltninger, der er nødvendige til gennemførelsen af denne forordning, i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen¹³.
- (16) Da målene med den foreslåede handling, der skal forenkle og styrke det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor, på grund af den påtænkte handlingens enhed og tilstræbte effektivitet, bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre end nødvendigt for at nå disse mål.
- (17) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og følger de principper, der bl.a. er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

1. Ved denne forordning fastsættes de vilkår, hvorunder de administrative myndigheder, der i medlemsstaterne er ansvarlige for anvendelsen af lovgivningen om punktafgifter, skal samarbejde med de administrative myndigheder i de øvrige medlemsstater for at udveksle alle nyttige oplysninger og med Kommissionen for at sikre håndhævelsen af denne lovgivning.

Med henblik herpå fastsættes der regler og procedurer, som giver medlemsstaternes kompetente myndigheder mulighed for at samarbejde og udveksle oplysninger indbyrdes og med Kommissionen om alt, hvad der kan give en korrekt fastsættelse af punktafgifterne.

Der fastsættes endvidere regler og procedurer for elektronisk udveksling af visse oplysninger, især hvad angår samhandel inden for Fællesskabet med produkter, der er pålagt punktafgifter.

2. Denne forordning berører ikke anvendelsen i medlemsstaterne af reglerne for gensidig retshjælp i straffesager.

¹² EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

¹³ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved:

- 1) "kompetent myndighed": den myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1
- 2) "bistandssøgende myndighed": det centrale forbindelseskantor i en medlemsstat eller ethvert forbindelseskantor eller enhver kompetent embedsmand i denne medlemsstat, som fremsætter en anmodning om bistand på den kompetente myndigheds vegne
- 3) "bistandssøgte myndighed": det centrale forbindelseskantor i en medlemsstat eller ethvert forbindelseskantor eller enhver kompetent embedsmand i denne medlemsstat, som modtager en anmodning om bistand på den kompetente myndigheds vegne
- 4) "struktureret automatisk udveksling af oplysninger", systematisk meddelelse uden forudgående anmodning af oplysninger, som er defineret på forhånd, til en anden medlemsstat, efterhånden som de pågældende oplysninger foreligger
- 5) "automatisk udveksling af oplysninger", systematisk meddelelse uden forudgående anmodning af oplysninger, som er defineret på forhånd, til en anden medlemsstat, med forudfastsat regelmæssighed
- 6) "edb-system": edb-system til overvågning af punktafgiftspligtige varers bevægelser og kontrollen hermed, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1152/2003/EF af 16. juni 2003¹⁴
- 7) "person":
 - a) en fysisk person
 - b) en juridisk person
 - c) når der i henhold til gældende bestemmelser er mulighed for det, en sammenslutning af personer, der kan udføre retshandler, men som ikke har en juridisk persons retsstilling
- 8) "give adgang": give tilladelse til adgang til den relevante elektroniske database samt til levering af data ad elektronisk vej
- 9) "ad elektronisk vej": ved hjælp af edb-udstyr (herunder digital kompression) og lagring af data og ved anvendelse af kabel, radio eller optiske eller andre elektroniske midler
- 10) "'SEED"-registreringsnummer": det nummer, der er omhandlet i artikel 24, stk. 2, litra a), i denne forordning
- 11) "momsregistreringsnummer": det nummer, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, litra c), d) og e), i Rådets direktiv 77/388/EØF¹⁵

¹⁴ EUT L 162 af 1.7.2003, s. 1.

¹⁵ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

- 12) "omsætning inden for Fællesskabet af punktafgiftspligtige varer": punktafgiftspligtige varers bevægelse mellem to eller flere medlemsstater under ordningen med suspension af punktafgifter, jf. afsnit III i direktiv 92/12/EØF, eller af punktafgiftspligtige varer, der er overgået til forbrug, jf. artikel 7 til 10 i direktiv 92/12/EØF
- 13) "administrativ undersøgelse": alle former for kontrol, efterprøvning og foranstaltninger, som foretages af repræsentanter eller kompetente myndigheder i forbindelse med udførelsen af deres opgaver med henblik på at sikre en korrekt anvendelse af lovgivningen på punktafgiftsområdet
- 14) "CCN/CSI-netværk": den fælles platform, der er baseret på the Common Communication Network (CCN) og Common System Interface (CSI), og som er udviklet af Fællesskabet for at sikre alle transmissioner ad elektronisk vej mellem de kompetente myndigheder på told- og skatteområdet.

Artikel 3

1. Hver medlemsstat meddeler de øvrige medlemsstater og Kommissionen, hvilken kompetent myndighed der som den eneste er udpeget til at fungere som den myndighed, i hvis navn bestemmelserne i denne forordning anvendes, hvad enten det sker direkte eller efter bemyndigelse.
2. Hver medlemsstat udpeger et centralt forbindelseskantor som særligt ansvarligt, efter bemyndigelse, for
 - (a) kontakterne til de øvrige medlemsstater med henblik på det administrative samarbejde
 - (b) forvaltning og kontrol af procedurer og systemer til omsætning af punktafgiftspligtige varer, som fastsat i fællesskabslovgivningen, især det elektroniske dataregister som omhandlet i artikel 23
 - (c) systemet til forhåndsunderretning som omhandlet i artikel 24
 - (d) anmodninger om kontrol til og fra de øvrige medlemsstater som omhandlet i artikel 25
 - (e) al anden udveksling af oplysninger om punktafgiftspligtige varers bevægelser.

Den underretter Kommissionen og de andre medlemsstater herom.

3. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat kan udpege andre forbindelseskontorer end det centrale forbindelseskantor, som er bemyndigede til direkte at udveksle oplysninger på grundlag af denne forordning. Disse forbindelseskontorer er alle de kontorer, som har en specifik territorial kompetence eller et specialiseret ansvarsområde. Det er det centrale forbindelseskantor, der har til opgave at ajourføre listen over disse kontorer og gøre den tilgængelig for de centrale forbindelseskontorer.

4. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat kan desuden på de af denne fastsatte betingelser udpege kompetente embedsmænd, der direkte kan udveksle oplysninger på grundlag af denne forordning. Ved en sådan udpegelse kan den begrænse omfanget af de uddelegerede beføjelser. Det centrale forbindelseskantor er ansvarligt for at ajourføre listen over de pågældende embedsmænd og gøre den tilgængelig for de andre berørte medlemsstaters centrale forbindelseskantorer.
5. De embedsmænd, der udveksler oplysninger i medfør af artikel 11 og 14, anses for at være kompetente til dette formål i overensstemmelse med de betingelser, de kompetente myndigheder fastlægger.
6. Når et forbindelseskantor eller en kompetent embedsmand sender eller modtager en anmodning om bistand eller svar på en sådan anmodning, underretter det/han det centrale forbindelses kontor i dets/sin medlemsstat på de af denne fastlagte betingelser.
7. Hvis et forbindelseskantor eller en kompetent embedsmand modtager en anmodning om bistand, der kræver foranstaltninger uden for dets/hans territoriale område eller ansvarsområde, sender det/han straks en sådan anmodning til det centrale forbindelseskantor i dets/sin medlemsstat og underretter den bistandssøgende myndighed herom. I dette tilfælde begynder perioden i artikel 11 dagen efter, at anmodningen om bistand er blevet fremsendt til det centrale forbindelseskantor.

Artikel 4

Den ved denne forordning fastsatte bistandspligt omfatter ikke meddelelse af oplysninger eller dokumenter indhentet af de i artikel 1 omhandlede administrative myndigheder, når de handler med tilladelse eller efter anmodning fra en retslig myndighed.

Har en kompetent myndighed efter national ret imidlertid beføjelse til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, kan dette gøres som led i det administrative samarbejde i henhold til denne forordning. Enhver meddelelse kræver forudgående tilladelse fra den retslige myndighed, hvis der i den nationale ret er krav herom.

Kapitel II

Samarbejde efter anmodning

AFDELING 1

ANMODNING OM OPLYSNINGER OG OM ADMINISTRATIVE UNDERSØGELSER

Artikel 5

1. På anmodning af den bistandssøgende myndighed meddeler den bistandssøgte myndighed de i artikel 1 omhandlede oplysninger, herunder også oplysninger vedrørende et eller flere konkrete tilfælde.

2. Med henblik på den i stk. 1 omhandlede meddelelse lader den bistandssøgte myndighed om nødvendigt foretage den nødvendige administrative undersøgelse for at indhente disse oplysninger.
3. Den i stk. 1 omhandlede anmodning kan indeholde en begrundet anmodning om en specifik administrativ undersøgelse. Hvis medlemsstaten ikke finder det nødvendigt med en administrativ undersøgelse, underretter den straks den bistandssøgende myndighed om grundene hertil.
4. For at fremskaffe de ønskede oplysninger eller foretage den ønskede administrative undersøgelse forholder den bistandssøgte myndighed eller den administrative myndighed, som førstnævnte forelægger sagen for, sig på samme måde, som hvis den handlede på egne vegne eller efter anmodning fra en anden myndighed i sit eget land.

Artikel 6

Anmodninger om oplysninger og om administrative undersøgelser i henhold til artikel 5 indgives ved hjælp af en standardformular, som vedtages efter den i artikel 35, stk. 2, omhandlede procedure. Men under de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 25, er standarddokumentet til kontrol af punktafgiftspligtige varers bevægelser, jf. artikel 25 stk. 3, i denne forordning, en forenklet form for anmodning om oplysninger.

Artikel 7

1. På anmodning af den bistandssøgende myndighed meddeler den bistandssøgte myndighed denne alle de relevante oplysninger, den råder over, i form af rapporter, attester og alle andre dokumenter eller bekræftede genparter eller uddrag af sådanne dokumenter, samt resultaterne af de administrative undersøgelser.
2. Originaldokumenter fremsendes dog kun, for så vidt som de gældende bestemmelser i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte myndighed er hjemmehørende, ikke er til hinder herfor.

AFDELING 2

FRIST FOR MEDDELELSE AF OPLYSNINGER

Artikel 8

Den bistandssøgte myndighed foretager den i artikel 5 og 7 omhandlede meddelelse hurtigst muligt og senest tre måneder efter at have modtaget anmodningen.

Artikel 9

For særlige kategorier af tilfælde kan de bistandssøgte og de bistandssøgende myndigheder aftale andre frister end dem, der er fastsat i artikel 8.

Artikel 10

Når den bistandssøgte myndighed ikke er i stand til at besvare anmodningen inden for den fastsatte frist, underretter den straks den bistandssøgende myndighed om, hvorfor fristen ikke kan overholdes, og angiver, hvornår den vil kunne besvare anmodningen.

AFDELING 3

TILSTEDEVÆRELSE I ADMINISTRATIVE KONTORER OG DELTAGELSE I ADMINISTRATIVE UNDERSØGELSER

Artikel 11

1. Efter aftale mellem den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed og ifølge bestemmelser, som sidstnævnte har fastsat, kan embedsmænd, der er behørigt bemyndiget af den bistandssøgende myndighed, være til stede i de kontorer, hvor de administrative myndigheder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte myndighed er hjemmehørende, udfører deres opgaver, for at kunne udveksle de i artikel 1 omhandlede oplysninger. Når de oplysninger, der anmodes om, findes i dokumenter, som embedsmændene fra den bistandssøgte myndighed har adgang til, modtager embedsmændene fra den bistandssøgende myndighed genparter af dokumenterne med de oplysninger, der anmodes om.
2. Efter aftale mellem den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed og ifølge bestemmelser, som sidstnævnte har fastsat, kan embedsmænd udpeget af den bistandssøgende myndighed være til stede under de administrative undersøgelser med henblik på at udveksle de i artikel 1 omhandlede oplysninger. De administrative undersøgelser ledes udelukkende af den bistandssøgte myndigheds embedsmænd. Den bistandssøgende myndigheds embedsmænd gør ikke brug af de kontrolbeføjelser, der er tillagt den bistandssøgte myndigheds embedsmænd. De kan imidlertid få adgang til samme lokaler og dokumenter, som sidstnævnte har adgang til, ved deres mellemkomst og udelukkende til brug i forbindelse med den igangværende administrative undersøgelse.
3. Repræsentanten for den bistandssøgende myndighed, som er til stede i en anden medlemsstat i medfør af stk. 1 og 2, skal til enhver tid kunne fremvise en skriftlig fuldmagt med angivelse af deres identitet og deres officielle adkomst til at medvirke i sagen.

Artikel 12

Såfremt visse handlinger ifølge de nationale strafferetsplejeregler kun må udføres af repræsentanter, der er særligt udpeget hertil efter den nationale lovgivning, deltager den bistandssøgende myndigheds repræsentanter ikke i disse handlinger.

De deltager ikke i ransagninger eller den formelle afhøring af personer inden for straffelovens rammer. De har dog adgang til de således indhentede oplysninger på betingelserne i artikel 4.

AFDELING 4

SAMTIDIG KONTROL

Artikel 13

Med henblik på at udveksle de i artikel 1 omhandlede oplysninger kan to eller flere medlemsstater aftale, at de på hvert sit område foretager samtidig kontrol af en eller flere personers situation hvad angår punktafgifter, som er af fælles eller komplementær interesse, hver gang en sådan kontrol forekommer at være mere effektiv end kontrol udført af kun en enkelt medlemsstat

Artikel 14

1. En medlemsstat udpeger uafhængigt de personer, den har til hensigt at indstille til samtidig kontrol. Den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat underretter de kompetente myndigheder i de andre berørte medlemsstater om de tilfælde, den foreslår med henblik på samtidig kontrol. Den begrundes sit valg, så vidt det er muligt, ved at fremlægge de oplysninger, der har ført til dette valg. Den angiver, inden for hvilken periode kontrollen skal finde sted.
2. De berørte medlemsstater beslutter derefter, om de ønsker at deltage i den samtidige kontrol. Den kompetente myndighed, over for hvem der er foreslået en samtidig kontrol, bekræfter over for den tilsvarende myndighed, at den accepterer eller afviser at foretage denne kontrol.
3. Hver enkelt kompetent myndighed udpeger en repræsentant, som skal lede og koordinere kontrollen.
4. De kompetente myndigheder underretter snarest muligt Kommissionen om, at der er indført samtidig kontrol, og om, hvilke svigmekanismer der er identificeret i forbindelse med denne kontrol, ud fra rapporter og evalueringer, der er udarbejdet herom. Kommissionen underretter det i artikel 35, stk. 1, omhandlede udvalg herom.

AFDELING 5

ANMODNING OM ADMINISTRATIV MEDDELELSE

Artikel 15

På anmodning af den bistandssøgende myndighed meddeler den bistandssøgte myndighed i overensstemmelse med retsregler, der gælder for meddelelse af tilsvarende akter i den medlemsstat, hvor den er hjemmehørende, modtageren alle akter og afgørelser fra de administrative myndigheder vedrørende anvendelsen af lovgivningen om punktafgifter i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende myndighed er hjemmehørende.

Artikel 16

Anmodningen om meddelelse skal indeholde en angivelse af formålet med den akt eller afgørelse, der skal meddeles, samt en angivelse af navn, adresse og andre oplysninger til identifikation af modtageren.

Standardformularen til anmodning om meddelelse vedtages efter den i artikel 35, stk. 2 omhandlede procedure.

Artikel 17

Den bistandssøgte myndighed underretter straks den bistandssøgende myndighed om, hvordan anmodningen om meddelelse er blevet fulgt op, og navnlig om den dato, hvor afgørelsen eller akten er blevet meddelt modtageren.

Kapitel III

Udveksling af oplysninger uden forudgående anmodning

Artikel 18

Med forbehold af bestemmelserne i kapitel IV foretager den kompetente myndighed i hver medlemsstat en struktureret automatisk eller automatisk udveksling af de i artikel 1 omhandlede oplysninger med den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat, som berøres heraf, i følgende situationer:

- 1) hvor der er eller kan være begået en overtrædelse af lovgivningen om punktafgifter i den anden medlemsstat
- 2) hvor der er risiko for svig i den anden medlemsstat
- 3) hvor der er eller kan være begået en overtrædelse af lovgivningen om punktafgifter på en medlemsstats område, som kunne have forgreninger i en anden medlemsstat.

Artikel 19

Efter den i artikel 35, stk. 2, omhandlede procedure fastsættes:

- 1) nøjagtigt, hvilke kategorier af oplysninger der er tale om
- 2) for hver medlemsstat, om udvekslingen foregår struktureret eller automatisk, samt i sidstnævnte tilfælde hvor hyppigt den foregår
- 3) de nærmere bestemmelser for udvekslingen af disse oplysninger.

Artikel 20

Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan altid uden forudgående anmodning spontant meddele hinanden de i artikel 1 omhandlede oplysninger, som de har kendskab til.

Artikel 21

Medlemsstaterne træffer administrative og organisatoriske foranstaltninger med henblik på den i dette kapitel omhandlede udveksling af oplysninger.

Artikel 22

Iværksættelsen af bestemmelserne i dette kapitel kan ikke forpligte en medlemsstat til at pålægge punktafgiftspligtige personer nye forpligtelser med hensyn til at indsamle oplysninger.

Kapitel IV

Lagring og udveksling af særlige oplysninger vedrørende samhandelen inden for Fællesskabet

Artikel 23

1. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat skal have et elektronisk dataregister med følgende registre:
 - a) et register over personer, der er legitimeret som godkendt oplagshaver med hensyn til punktafgifter som affattet i artikel 4, litra a) og d), i direktiv 92/12/EØF
 - b) et register over lokaliteter, der er godkendt som afgiftsoplag.
2. Registerne skal indeholde følgende oplysninger, som er til rådighed for de øvrige medlemsstater:
 - a) det registreringsnummer, som de kompetente myndigheder har givet personen eller lokaliteterne
 - b) personen eller lokaliteternes navn og adresse
 - c) kategorien og nomenklaturen for de varer, som må oplagres eller modtages af personen, eller som må oplagres eller modtages på lokaliteterne
 - d) adressen på den kompetente myndighed, som kan kontaktes med henblik på yderligere oplysninger
 - e) datoen for registreringsnummerets udstedelse, ændring og eventuelt dets ophørstidspunkt

- f) oplysninger, der er nødvendige til identifikation af godkendte oplagshavere, registrerede erhvervsdrivende og lokaliteter, der er godkendt som afgiftsoplag
 - g) oplysninger, der er nødvendige til identifikation af personer, der påtager sig et ansvar i henhold til bestemmelserne i artikel 15, stk. 3, i direktiv 92/12/EØF
 - h) oplysninger, der er nødvendige til identifikation af personer, der lejlighedsvis inddrages i samhandelen med punktafgiftspligtige varer
 - i) oplysninger vedrørende den obligatoriske sikkerhedsstillelse i forbindelse med omsætning, som omhandlet i artikel 13, litra a), i direktiv 92/12/EØF.
3. Hvert nationalt register er til rådighed for de øvrige medlemsstater.
4. De oplysninger, der skal indsættes i de i stk. 2 omhandlede registre, de nærmere regler for gennemførelse og ajourføring af registrene, de harmoniserede standarder for dannelse af punktafgiftsnumre og for indførelse af informationer, der er nødvendige til identifikation af de i stk. 2 omhandlede personer og lokaliteter, og de nærmere regler for, hvordan registrene skal være til rådighed for alle medlemsstaterne, jf. stk. 3, fastlægges efter den i artikel 35, stk. 2 omhandlede procedure.
5. Når den erhvervsdrivende kun kan identificeres ved hjælp af et momsregistreringsnummer, finder artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1798/2003¹⁶ anvendelse.

Artikel 24

1. Medlemsstaterne indfører et elektronisk system til forhåndsunderretning, som gør, at det centrale forbindelseskantor eller et andet forbindelseskantor, jf. artikel 3, stk. 2 og 3, i den medlemsstat, hvorfra de punktafgiftspligtige varer afsendes, kan fremsende en besked eller en advarsel til forbindelseskantoret i bestemmelsesmedlemsstaten senest på det tidspunkt, hvor varerne afsendes. I forbindelse med denne informationsudveksling foretager de centrale forbindelseskontorer en risikoanalyse, inden de afsender og efter de har modtaget meddelelserne.
2. De oplysninger, der skal udveksles, samt de nærmere regler for udvekslingen fastlægges efter den i artikel 35, stk. 2 omhandlede procedure.

Artikel 25

1. I henhold til artikel 5 kan det centrale forbindelseskantor i en medlemsstat under eller efter en forsendelse af punktafgiftspligtige varer anmode det centrale forbindelseskantor i en anden medlemsstat om oplysninger. I forbindelse med denne informationsudveksling foretager de centrale forbindelseskontorer en risikoanalyse, når de afsender og efter de har modtaget anmodningerne.

¹⁶ EUT L 264 af 15.10.2003, s. 1.

2. Medlemsstaterne samarbejder også om at indføre stikprøvekontroller, som kan foretages ved hjælp af edb.
3. Den i stk. 1 og 2 omhandlede udveksling af oplysninger af foregår ved hjælp af et standarddokument til kontrol af de pågældende forsendelser. Formen og indholdet af dette dokument samt de nærmere regler for udvekslingen af oplysninger fastlægges efter den i artikel 35, stk. 2 omhandlede procedure.
4. Når en afsender af punktafgiftspligtige varer er i den situation, at der mangler eksemplar nr. 3 af det administrative ledsagedokument, og vedkommende har gjort alt, hvad der står i hans magt for at kunne føre bevis for, at forsendelsen under suspensionsproceduren er afsluttet korrekt, kan den pågældende erhvervsdrivende anmode det centrale forbindelseskantor i den medlemsstat, hvor han er etableret, om at benytte det i stk. 3 nævnte dokument. Det centrale forbindelseskantor beslutter, om denne anmodning skal tages til følge. Hvis det sker, er afsenderen ikke dermed fritaget for det afgiftsansvar, han har fået pålagt.

Artikel 26

1. Når punktafgiftspligtige varers bevægelser og kontrollen af dem overvåges ved hjælp af et edb-system, lagrer den kompetente myndighed i hver enkelt medlemsstat oplysningerne i dette system og behandler dem her.

For at disse oplysninger kan anvendes i de procedurer, der er fastlagt ved nærværende forordning, skal oplysningerne lagres i mindst tre år fra udgangen af det kalenderår, hvor der skal gives adgang til oplysningerne.

2. Medlemsstaterne sørger for, at de oplysninger, der arkiveres i systemet, er komplette og korrekte.

Kapitel V

Forbindelser med Kommissionen

Artikel 27

1. Medlemsstaterne og Kommissionen undersøger og vurderer, hvordan den ordning vedrørende administrativt samarbejde, der er fastsat ved denne forordning, fungerer. Kommissionen samler medlemsstaternes erfaringer med henblik på at forbedre denne ordnings funktion.
2. Medlemsstaterne sender Kommissionen alle oplysninger vedrørende deres anvendelse af denne forordning, herunder også alle de statistiske oplysninger, der er nødvendige til vurderingen af denne anvendelse. Disse statistiske oplysninger fastlægges efter den i artikel 35, stk. 2 omhandlede procedure.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen alle oplysninger, der vedrører metoder og fremgangsmåder, der er anvendt eller antages at have været anvendt til at overtræde lovgivningen om punktafgifter, og som har gjort det muligt at afsløre

utilstrækkeligheder eller mangler i den måde, ordningen for det administrative samarbejde, der er fastsat ved denne forordning, fungerer på, eller i de regler, der gælder for punktafgifter.

4. På anmodning af Kommissionen giver medlemsstaterne alle relevante oplysninger, så snart disse oplysninger har forbindelse med overgang til fri omsætning, udførsel eller henførsel under en suspensionsprocedure eller en procedure af økonomisk betydning, jf. Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92¹⁷, af punktafgiftspligtige varer.
5. Med henblik på en evaluering af, om denne ordning for administrativt samarbejde er effektivt til bekæmpelse af svig og afgiftsunddragelse, kan medlemsstaterne meddele Kommissionen alle andre oplysninger som omhandlet i artikel 1.
6. Kommissionen meddeler de i stk. 2, 3 og 5 omhandlede oplysninger til de andre berørte medlemsstater.

Kapitel VI

Forbindelser med tredjelande

Artikel 28

1. Når et tredjeland sender oplysninger til den kompetente myndighed i en medlemsstat, kan denne myndighed sende dem til de kompetente myndigheder i medlemsstater, som må formodes at være interesseret i disse oplysninger, og under alle omstændigheder til dem, der anmoder herom, i det omfang det er tilladt i henhold til bistandsordninger med dette særlige tredjeland.

Oplysningerne kan ligeledes meddeles Kommissionen, hver gang de er af interesse på fællesskabsniveau.

2. Forudsat at det pågældende tredjeland juridisk har forpligtet sig til at yde den nødvendige bistand til at indsamle alle bevisligheder for uregelmæssigheder i forbindelse med transaktioner, som synes at være i strid med lovgivningen om punktafgifter, kan de oplysninger, der indhentes i henhold til denne forordning, videregives til det pågældende land med samtykke fra de kompetente myndigheder, som har leveret dem, og under overholdelse af deres nationale bestemmelser om videregivelse af personoplysninger til tredjelande.

¹⁷ EFT L 302 af 19.10.1992, s. 1.

Kapitel VII

Betingelser for udveksling af oplysninger

Artikel 29

Meddelelser, som foretages i henhold til denne forordning, afgives så vidt muligt ad elektronisk vej efter nærmere bestemmelser, der vedtages efter den i artikel 35, stk. 2 omhandlede procedure.

Artikel 30

Anmodninger om bistand, herunder anmodninger om meddelelse og bilag dertil, kan fremsættes på ethvert sprog, der aftales mellem den bistanðssøgte og den bistanðssøgende myndighed. Anmodningerne skal kun ledsages af en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor den bistanðssøgte myndighed er hjemmehørende i tilfælde, hvor den bistanðssøgte myndighed begrundes sin anmodning om en sådan oversættelse.

Artikel 31

1. Den bistanðssøgte myndighed i en medlemsstat skal give den bistanðssøgende myndighed i en anden medlemsstat de oplysninger, der er nævnt i artikel 1, på betingelse af at:
 - a) antallet og arten af den bistanðssøgende myndigheds anmodninger om oplysninger inden for en vis periode ikke udgør en uforholdsmæssig tung administrativ byrde for den bistanðssøgte myndighed
 - b) den bistanðssøgende myndighed har udtømt de sædvanlige informationskilder, som den alt efter omstændighederne kunne have brugt til at få de ønskede oplysninger uden fare for, at det tilstræbte resultat ikke blev nået.
2. Når den gensidige bistand frembyder særlige vanskeligheder, dvs. drejer sig om meget store beløb eller falder inden for rammerne af bekæmpelsen af svig og organiseret kriminalitet, kan de bistanðssøgende og de bistanðssøgte myndigheder aftale særlige godtgørelsesregler for det pågældende tilfælde.
3. Ved denne forordning indføres der ingen forpligtelse til at foretage undersøgelser eller til at videregive oplysninger, hvis lovgivningen eller den administrative praksis i den medlemsstat, som skulle levere oplysningerne, ikke tillader den kompetente myndighed at foretage sådanne undersøgelser eller at indsamle eller anvende sådanne oplysninger til den pågældende medlemsstats eget brug.
4. En medlemsstats kompetente myndighed kan afslå at videregive oplysninger, når den bistanðssøgende medlemsstat af retlige grunde ikke er i stand til at stille tilsvarende oplysninger til rådighed. Den bistanðssøgte medlemsstat underretter Kommissionen om afslaget.

5. Videregivelse af oplysninger kan afslås i de tilfælde, hvor det vil føre til offentliggørelse af en erhvervsmæssig, industriel eller faglig hemmelighed, en fremstillingsmetode eller en oplysning, hvis offentliggørelse ville stride mod almene interesser.
6. Den bistandssøgte myndighed underretter den bistandssøgende myndighed om grunden til, at anmodningen om bistand ikke kan imødekommes. Dette begrundede afslag meddeles ligeledes Kommissionen.
7. Der kan fastsættes et mindstebeløb, som kan give anledning til en anmodning om bistand, efter den i artikel 35, stk. 2 omhandlede procedure.

Artikel 32

1. Oplysninger, der videregives i medfør af denne forordning, er fortrolige. De er omfattet af tavshedspligt og nyder den samme beskyttelse som den, der gælder for tilsvarende oplysninger i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der modtager dem, og i henhold til de tilsvarende bestemmelser for Fællesskabets instanser.

Oplysningerne kan anvendes til at fastsætte afgiftsgrundlaget, ved opkrævning, ved administrativ kontrol af punktafgifterne, ved kontrol af de punktafgiftspligtige varers bevægelser og ved undersøgelser.

De kan anvendes i forbindelse med sådanne retslige eller administrative procedurer, som kan medføre anvendelse af sanktioner, og som indledes på grund af overtrædelse af afgiftslovgivningen, med forbehold af generelle regler og lovbestemmelser om sagsøgte og vidners rettigheder i sådanne procedurer.

De kan også anvendes ved ansættelse af andre skatter, told og afgifter, der er omfattet af artikel 2 i Rådets direktiv 76/308/EØF¹⁸.

Personer, der er behørigt sikkerhedsgodkendt af Kommissionens sikkerhedsgodkendelsesmyndighed, kan udelukkende få adgang til disse oplysninger, hvis det er nødvendigt med henblik på vedligeholdelse og udvikling af CCN/CSI-netværket.

2. Uanset stk. 1 skal de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, tillade, at de benyttes til andre formål i den bistandssøgende medlemsstat, såfremt oplysningerne i henhold til den bistandssøgte medlemsstats lovgivning kunne benyttes til de samme formål i den bistandssøgte medlemsstat.
3. Når den bistandssøgende myndighed finder, at oplysninger, den har modtaget fra den bistandssøgte myndighed, kan være til nytte for en kompetent myndighed i en tredje medlemsstat, kan den videregive dem til denne. Den underretter den bistandssøgte myndighed herom. Den bistandssøgte myndighed kan gøre videregivelsen af oplysninger til en tredje medlemsstat betinget af forudgående samtykke.
4. Medlemsstaterne begrænser rækkevidden af de forpligtelser og rettigheder, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, artikel 10, artikel 11, stk. 1, og artikel 12 og 21 i direktiv

¹⁸ EFT L 73 af 19.3.1976, s. 18.

95/46/EF i det omfang, det er nødvendigt for at beskytte de interesser, der er nævnt i artikel 13, litra e), i nævnte direktiv.

Artikel 33

Rapporter, attester og alle andre dokumenter samt bekræftede genparter eller uddrag af sådanne dokumenter, der er indhentet af repræsentanter for den bistandssøgte myndighed og videresendt til den bistandssøgende myndighed i tilfælde af bistand i henhold til denne forordning, kan påberåbes som bevismateriale af de kompetente instanser i den bistandssøgende medlemsstat på samme måde som tilsvarende dokumenter, der er fremsendt af en anden myndighed i den stat, hvor den bistandssøgende myndighed er hjemmehørende.

Artikel 34

1. Med henblik på anvendelse af denne forordning tager medlemsstaterne de nødvendige skridt til:
 - a) at sikre en effektiv indenlandsk koordination mellem de i artikel 3 omhandlede kompetente myndigheder
 - b) at etablere et direkte samarbejde mellem de myndigheder, der har særlige beføjelser med henblik på denne koordination
 - c) at sikre, at den ved denne forordning fastsatte informationsudveksling fungerer efter hensigten.
2. Kommissionen meddeler hurtigst muligt den kompetente myndighed i hver medlemsstat de oplysninger, den modtager og kan videregive.

Kapitel VIII

Almindelige og afsluttende bestemmelser

Artikel 35

1. Kommissionen bistås af Punktafgiftsudvalget, i det følgende benævnt udvalget.
 2. Når der henvises til dette stykke, anvendes forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF i overensstemmelse med denne afgørelses artikel 7 og 8.
 3. Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.
- Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

Artikel 36

Udvalget kan undersøge ethvert spørgsmål vedrørende anvendelsen af denne forordning, som fremføres af dets formand enten på dennes initiativ eller på anmodning af repræsentanten for en medlemsstat.

Artikel 37

1. Hvert femte år regnet fra datoen for denne forordnings ikrafttræden forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om betingelserne for anvendelsen af denne forordning.
2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af denne forordning.

Artikel 38

1. Bestemmelserne i denne forordning berører ikke opfyldelsen af videregående forpligtelser med hensyn til gensidig bistand på grundlag af andre retsakter, herunder også eventuelle bilaterale og multilaterale aftaler.
2. Når de kompetente myndigheder træffer aftale om bilaterale spørgsmål på områder, som omfattes af denne forordning, bortset fra afgørelser i særlige tilfælde, underretter de straks Kommissionen herom. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstaters kompetente myndigheder herom.

Artikel 39

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 2005.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...]

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af Rådets direktiv 77/799/EØF om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter, visse punktafgifter og afgifter på forsikringspræmier og Rådets direktiv 92/12/EØF om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹⁹,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁰,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251²¹, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Bekæmpelsen af svig med hensyn til punktafgifter kræver en styrkelse af samarbejdet mellem skatte- og afgiftsadministrationerne inden for Fællesskabet og mellem disse og Kommissionen i overensstemmelse med fælles principper.
- (2) Med henblik herpå samler Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2004 af ... 2003 om administrativt samarbejde på punktafgiftsområdet²² alle bestemmelser, der har til formål at lette det administrative samarbejde på punktafgiftsområdet, og som er indeholdt i Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter, visse punktafgifter og afgifter på forsikringspræmier²³ og i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed²⁴, med undtagelse af den gensidige bistand, der er fastsat ved Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger²⁵.
- (3) Direktiv 77/799/EØF og 92/12/EØF bør derfor ændres -

¹⁹ EFT C [...] af [...], s. [...].

²⁰ EFT C [...] af [...], s. [...].

²¹ EFT C [...] af [...], s. [...].

²² EFT L [...] af [...], s. [...].

²³ EFT L 336 af 27.12.1977, s. 5. Senest ændret ved direktiv 2003/93/EF (EUT L 264 af 15.10.2003, s. 23).

²⁴ EFT L 76 af 23.3.1992. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 807/2003 (EUT L 122 af 16.5.2003, s. 36).

²⁵ EFT L 73 af 19.3.1976, s. 18. Senest ændret ved tiltrædelsesakten fra 2003.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 77/799/EØF foretages følgende ændringer:

1) Titlen affattes således:

"Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter og afgifter på forsikringspræmier".

2) Artikel 1, stk. 1, affattes således:

"1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder udveksler, i overensstemmelse med dette direktiv, alle oplysninger, der gør det muligt for dem at foretage en korrekt ansættelse af indkomst- og formueskat, samt alle oplysninger vedrørende fastsættelse af afgifter på forsikringspræmier som omhandlet i artikel 3, sjette led, i Rådets direktiv 76/308/EØF."

Artikel 2

I direktiv 92/12/EØF foretages følgende ændringer:

1) Artikel 15a udgår.

2) Artikel 15b udgår.

3) Artikel 19, stk. 6, udgår.

Artikel 3

Henvisninger til direktiv 77/799/EØF vedrørende punktafgifter læses som henvisninger til forordning (EF) nr. [.../...].

Henvisninger til direktiv 92/12/EØF vedrørende administrativt samarbejde på punktafgiftsområdet læses som henvisninger til forordning (EF) nr. [.../...].

Artikel 4

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. januar 2005. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 6

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT

Når først forslaget til forordning er vedtaget, vil det ikke have nogen som helst finansielle virkninger, hverken positive eller negative, for Fællesskabets egne indtægter. Punktafgifter er nemlig udelukkende nationale indtægter. Kommissionens rolle er blot at forbedre det indre markeds funktion.